

Η πρωτοχρονιά ενός αναρχικού... (π. Λίβυος)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Δεν ξέρω αν το έχετε παρατηρήσει αλλά αυτές τις μέρες, συναντάς ανθρώπους από τα παλιά. Φίλους που έχεις να δεις χρόνια και καιρούς. Που η ζωή σας έφερε κάποτε κοντά και έπειτα σας χώρισε.

Αυτό ίσχυσε φέτος και για μένα. Περπατώντας στους δρόμους της πόλης μου, συνάντησα έναν παλιό φίλο. Ένα πρόσωπο που είχα χάσει χρόνια καθ' ότι οι δρόμοι μας είχαν χωρίσει. Υποθετικά τουλάχιστον. Σε επίπεδο ιδεών. Μια και οι ιδέες χωρίζουν. Μονάχα η ζωή, η εμπειρία, το βίωμα ενώνει τις καρδιές. Οι ιδέες και οι ιδεολογίες διαιρούν τη ζωή, αλλά ιδεολογία είναι βίωμα και

Είχαμε χαθεί για χρόνια. Εκείνος παρέμεινε στον αναρχικό χώρο και εγώ εισήλθα στην εκκλησία. Όχι αντίθετοι χώροι. Πάνω κάτω ίδιους ψυχισμούς κουρνιάζουν στους κόλπους τους, αλλά αυτό αφήστε να το πούμε μια άλλη φορά.

Ανταλλάξαμε χαιρετισμό και ευχές και πιάσαμε μια σύντομη κουβέντα στα όρθια.

-Αδελφέ πως πέρασες αυτές τις μέρες, οικογενειακά;

-Εεεε σχεδόν, μου λέει, πάτερ.

-Πού αλλάξατε τον χρόνο, στο σπίτι έτσι με την οικογένεια και τους φίλους;

-Όχι πάτερ μου.

Μου είπε με δύναμη ψυχής.

-Αλλά πού;

-Στις φυλακές πάτερ, όπως κάθε χρόνο. Σύντροφοι αναρχικοί, μαζευόμαστε κάθε χρόνο έξω από τις φυλακές, τραγουδάμε, φωνάζουμε συνθήματα, βάζουμε μουσική και γενικότερα δημιουργούμε μια ωραία ατμόσφαιρα, συμπαράστασης, αλληλεγγύης, συντροφιάς και ελπίδας στους συνανθρώπους μας, που τέτοιες μέρες στερούνται το μεγαλύτερο αγαθό του ανθρώπου που είναι η ελευθερία του.

Είχα πραγματικά σαστίσει. Τα μάτια μου τον κοιτούσαν με θαυμασμό. Η καρδιά μου έχαιρε σε αυτά που άκουγε. Μια συγκίνηση και ελπίδα άνθισε μέσα μου. Ναι υπάρχουν ακόμη ευαίσθητες ψυχές. Καρδιές που αγαπούν. Που νιώθουν και μπορούν να αντιστέκονται.

Συγχρόνως ντράπηκα. Αισθάνθηκα λίγος. Μπροστά του, ένα τίποτα. Απέναντι στο Θεό υπόλογος. Στο Χριστό ανάξιος μαθητής του.

-Εσύ πάτερ πού άλλαξες χρόνο;

Τι να έλεγα. Ότι ήμουν στο σπιτάκι μου. Σαν ένας καλός χριστιανοαστός. Ότι αν ήμουν πραγματικός παπάς έπρεπε να ήμουν δίπλα στους κολασμένους αυτής της γης.

Τότε αυτομάτως στην σκέψη μου ήρθαν τα λόγια του Χριστού μας « Ού πας ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλ' ο ποιών το θέλημα του πατρός μου.» Κατά Ματθαίο 7 (21).

Και μέχρι να συνέλθω έρχεται δεύτερο ράπισμα στην συνείδηση μου από τον λόγο Του Χριστού «και άλλα πρόβατα έχω, α ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης» Κατά Ιωάννη Κεφ. Ι' «16

Μέχρι που άκουσα να φωνάζει δυνατά μέσα μου ο Χριστός «εν φυλακή ήμην...» (Ματθ. 25, 36).

Και σας λέω τώρα εγώ, ποιος από τους δυο μας, είχε πραγματώσει στην ζωή του το θέλημα του Θεού; Ποιος είχε ενσαρκώσει το μήνυμα του Χριστού στην ζωή του;

Δεν με νοιάζει τι λέει και τι πιστεύει ένας αναρχικός. Εμένα σαν παπά με δίδαξε, με έλεγξε όχι με τις ιδέες του, αλλά με το βίωμα του. Με τη ζωή και πράξη του.

Την ώρα που τα εκατομμύρια των αστικοχριστιανών στην ορθόδοξη Ελλάδα, έτρωγαν την γεμιστή γαλοπούλα τους, την ώρα που οι χοροί και τα γλέντια καλά κρατούσαν μια χούφτα ανθρώπων που τους φωνάζουν «αλήτες» σε κάθε πόλη της Ελλάδος, παρέμειναν μέσα στο κρύο έξω από τις φυλακές, για να γιορτάσουν την αλλαγή του χρόνου με τα φυλακισμένα αδέρφια μας, τους συνανθρώπους μας, εκείνους για τους οποίους ο Χριστός είπε «έν φυλακῆ ἤμην καὶ ἦλθετε πρὸς με....».

Τότε για ακόμη μια φορά ήχησαν μέσα μου τα λόγια του Γέροντος Κορνηλίου «παιδί μου έρχονται κάποιες πόρνες στην εξομολόγηση που θέλω να πέσω στα πόδια τους και ευλαβικά να ασπαστώ τα ευλογημένα χέρια τους.....».

Πηγή: plibyos.blogspot.gr/